

ДЖИЛБЪРТ ТОМАС ЕСТЕСТВЕН ОТБОР

Превод от английски: Петър Оббов, 1997

chitanka.info

— Господи, тук човек може да се задуши — каза Бътър.

— Ами влез в колата — отвърна Кроу.

— За нищо на света.

— Тогава си затваряй устата.

— Дали ще се сварим тук, или ще се опечем вътре...

— Знам, но все пак си затвори устата!

Дебелакът се подвоуми.

— Извинявай, Кроу.

— Добре, добре.

Кроу изпита желание да се надигне, но не му стигна сила. Слънцето безмилостно печеше върху колата, като единствената сенчица се образуваше под стъпенката й. Тъкмо там се бе излегнал Кроу и от цял час се занимаваше с две метални кутии, които му пареха в ръцете. А имаше огромно желание да се изправи и погледне дали случайно по пътя не идва някоя кола. Но не му се щеше да се изложи на слънчевите лъчи.

— Я хвърли един поглед на пътя — каза Кроу.

Той явно не бе в настроение и Бътър реши, че е по-добре да не му противоречи. Затова се опря с тлъстата си ръка на стъпенката и се надигна.

— Дори и гущер не се вижда.

— Не се ли вдига прах?

— Казах ти, че нищо не се вижда.

* * *

Бяха тръгнали преди три дни от малко и полуобезлюдено градче, където имаше една-единствена бензинова помпа, малко магазинче и нямаше хотел. По принцип тръгваха на нещо като пътешествие, но основно искаха да си прекарат приятно времето.

Бяха натъпкали старата бричка с консервни кутии, къмпинг-оборудване и бидони с вода. Преди да тръгнат Кроу бе прегледал колата.

— Старичка е, но ще издържи.

— Ти си шефът — бе отвърнал Бътър. Кроу бе работил известно време като механик в Лос Анджелис.

Но не издържа. Дори никак не издържа! Може би защото Бътър бе забравил бидончето с маслото и не бе посмял да си признае, за да не ядоса Кроу. Когато Бътър проверяваше маслото в картера, Кроу винаги оставаше в колата. И всеки път Бътър казваше:

— Догоре е.

Всичко може би щеше да се размине, ако не се бяха натъкнали на някакъв остър камък, който проби картера.

Оттогава чакаха до колата. Консерви имаше, но водата бе на привършване. А по пътя не минаваше никой...

Излегнат на земята, Кроу отчетливо чуваше тежкото дишане на дебелия си спътник. Всички го наричаха Бътър (Маслото), защото бе адски тлъст. Кожата му, опъната над тлъстините, бе жълтеникава. Дори след толкова време на слънце — а от кога бяха изложени на парещите лъчи — кожата му си оставаше все така жълта... Бътър... Как можеше човек да е толкова дебел?! Бътър обичаше мазните супи, сладкишите, тлъстите меса, картофите, газираните напитки... И слабите момичета. Кроу отново си зададе въпроса как се бе събрал с тази планина от масло. Не изпитваше никакво приятелско чувство към него. Но пък винаги му бе под ръка като обект на подигравки. Изведнъж реши, че повече не може да понася кашалотското му пръхтене и обляното му в пот тяло. А като се сети и за номера с маслото...

— Ей, полудя ли? — изквича Бътър, опитвайки се да се предпази от юмруците на Кроу.

— Дебел мръсник!

— Кроу!

— Ще те пречукам!

Кроу усети, че не може да контролира гласа си. Бе станал отвратително остър. Осъзна как юмруците му потънаха в плътта на другия. Но изведнъж спря. Вече съжаляваше.

— Боли ли?

— Не, не — отговори Бътър.

— Вземи бидона и се опитай да налееш колкото е останало в радиатора.

— Ей сега, Кроу.

Бътър източи радиатора и донесе на Кроу ръждивата вода. Не бе кой знае колко. Кроу запали огън и сложи водата да ври.

— За това не бих се сетил — подхвърли Бътър.

— Добре, че съм аз.

— Като стане готово, не би ли било добре да вземем водата и да тръгнем назад.

— И къде ще идем?

— Нали си спомняш за старата къща на трийсет километра оттук?

— И ти ще изкараш трийсет километра пеша?

Бътър затвори очи и заплака, но толкова се бе потил, че от очите му не излизаха никакви сълзи.

— Точно си мислех за Лос Анджелис — каза Бътър.

— Лос Анджелис — повтори Кроу, но тонът му бе доста различен от този на спътника му.

— Винаги си го мразил.

— Смърди!

— Но това е моят роден град, Кроу.

— И какво от това?

— Там е минал животът ми.

— А сега минава тук.

— Стига, млъкни!

— Мислех си, че може би ще умра.

— Разбира се.

— Никога ли не си мислил за това, Кроу?

— Всички ще умрем, рано или късно.

— Винаги съм мислил, че ще умра в Лос Анджелис.

— Този град не ме интересува. Няма да се върна там — каза Кроу. — Никога не ми е вървяло в него, а и нямам намерение да умирам нито там, нито тук.

— Кроу, ако умра, ще ме откараш ли до Лос Анджелис?

— Ако умреш, разбира се.

— Обещай ми!

— Обещавам!

Свечеряваше се. Жегата като че ли бе увиснала във въздуха. Почвата бе твърда като дъно на нажежена фурна. Така щеше да кара още около три часа, след това наставаше студът.

— Ще е по-добре да тръгваме — обърна се към него Кроу. — Щом падне мракът.

Бътър остави кутията. Разклати я. Оставаше около половин литър.

— Накъде?

— Към старата къща.

— Че нали е изоставена?

— Че нали ти предложи!

— Да де, но... — гласът му се изгуби някъде.

— Ами ако тръгнем в друга посока?

— Казах, къщата!

— Както кажеш.

— Да тръгваме — рече Кроу.

И тръгнаха. Кроу вървеше отпред. Носеше бидона с вода. Бътър го следваше. Не се и обърнаха назад.

* * *

Вървяха. Кроу все още бе отпред. Бътър се клатушкаше след него. Чуваше се как пъшка отзад, а в един момент дори заплака. Но не спираха. Вече нямаше вода — бяха забравили кога изпиха последните глътки. Неочаквано Кроу спря.

— Ето я..., ей там.

Гласът като че ли не бе неговият.

* * *

Къщата бе толкова прашна, колкото и всичко наоколо. Имаше едно-единствено помещение с две врати — едната отпред, другата отзад. Кроу изпсува, докато вървеше от едната към другата.

Бътър седна. Чуваше как Кроу се суети около задната врата, но си мислеше за нещо съвсем друго. Мислеше си за запотена бутилка бира. Галеше бутилката, бършеше ледените капки. С нокът си играеше с мокрия етикет. Доближаваше бутилката до устата си и върху езика му се изсипваше първата глътка ледена бира...

— Погледни! — опита се да привлече вниманието му Кроу.

Но Бътър не вдигна глава.

— Виж! — каза Кроу, поставяйки бидончето до своя спътник.

Бътър се обърна и протегна ръка към бидона.

— Керосин! — каза Кроу. — Единственото нещо, което успях да открия в тази барака. Под колата беше.

— Каква кола?

— Отзад е.

Бътър понечи да стане, но Кроу го върна обратно.

— Няма смисъл.

— Искам да погледна.

Кроу тегли един шут на бидона и се наведе, за да помогне на Бътър да стане.

Да, колата бе там — кацнала на една височинка зад къщата. Доста стар модел. Опитаха се да я преместят. Не мръдна и милиметър. Приличаше на някакъв непокатим скален блок, изоставен на височинката. Гумите ѝ бяха плътни — точно такива, каквито бяха необходими за пустинните пътища. Моторът като че ли бе в добро състояние. Четири цилиндъра. Кабелите? Свещите? Още нищо не можеше да се каже, но като че ли щеше да стане...

Най-важното бе, че колата можеше да се движи с горивото, което бяха намерили. Вдига страхотен шум и пуши до небето, но върви. Имаха достатъчно — най-малко петнайсет литра, а може би и двайсет. Бе достатъчно, за да стигнат до някъде. А трябваше да стигнат. И то скоро!

— Ако се върнем, за да... — опита се да каже Бътър.

— За да вземем някоя и друга част от нашата кола ли?

— Точно това имах предвид.

Кроу не отговори. Мислите му бяха някъде другаде. Той съсредоточено местеше поглед от колата към Бътър...

— Бих... искал — каза Бътър — да съм в Лос Анджелис.

Бе около десет и половина, когато Кроу попита:

— Колко тежиш?

— Сто... и шейсет кила — отвърна Бътър след известно време.

* * *

Единствените звуци, които се чуваха през цялата нощ бяха тежкото дишане на Бътър, ударите с чук и звънът на метала. Кроу добре знаеше, че това ще е последната им нощ. Затова работеше като в транс...

Около колата бяха подредени всички части на разглобения мотор. Небето започваше да розовее.

Сънят на Бътър бе неспокоен. Кроу стоеше до него и го гледаше как спи. Изведнъж се обърна и се насочи към бараката. Вървеше учудващо бързо. До задната врата видя тежък метален цилиндър, който му стигаше до гърдите. В долния му край имаше малка дупка за отдушник. Сигурно го бяха използвали да изгарят разни неща...

* * *

— В коя къща го настаниха? — попита старецът.

— У Нед — отвърна му една жена.

— Никога не съм виждал такава смешна кола — каза някой.

— Чудя се как е прекосил пустинята с тази барака?

Градът бе малък — град в пустиня. Имаше една-единствена бензинова помпа, магазинче и нямаше хотел. В момента хората се бяха струпали около една стара кола. В този град никога нищо не се случваше, а сега изведнъж нещо се бе случило...

— Докторът е при него — каза някаква жена, която носеше шапка и като че ли знаеше повече от останалите. — Май ще прескочи трапа!

— Отвратително смърди! — възкликна момченце на около десетина години.

— Вярно е — заключи възрастен мъж, който също се въртеше около колата.

* * *

Кроу се отправи към бензиновата помпа. Докторът бе настоявал да си почине повече, но в момента Кроу не можеше да си го позволи.

— Как е? — попита мъжът от бензиностанцията.

— Тук ли е колата?

— Коя точно? Имаме доста.

— Онази, старата...

Мъжът го прекъсна:

— Да не сте оня, дето пристигна от пустинята със старата бричка?! Трябваше да ви позная! И си искате колата?

— Къде е?

— Защо не вземете да ми я продадете...

— Къде е колата?

Едва сега Кроу я забеляза. Помоли бензинджията да напълни резервоара.

— И искате да тръгнете с тази купчина старо желязо?

— Напълнихте ли резервоара?

— Да, но ако искате, мога да проверя маслото.

— Имам всичко, което ми е необходимо.

— Водата е наред. Какво по дяволите сте сложили в радиатора?

— Ето ви парите.

— А за къде сте тръгнали?

— За Лос Анджелис — отвърна Кроу.

— Какво? Да не сте полудели? Никога няма да стигнете.

— Ще стигна — отговори Кроу. — Ще стигна. Обещал съм!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.